चन्द्रवत्याख्यया स्पृष्टा कुलाल्या सा महाशिला ॥३२३॥
कोटित्रयं नरपतिः क्रुद्धस्तेनागसा ततः ।
सपतिभ्रातृपुत्त्राणामबधीत् कुलयोषितां ॥३२४॥
इयं चान्यमते ख्यातिः प्रथते तथ्यतः पुनः ।
अभव्या सनिमित्तापि प्राणिहिंसा गरीयसी ॥३२५॥
एवं क्षुद्रोऽपि यद्राजा संभूय न कृतो जनैः ।
तत्कर्म कारयद्भिस्तद्देवतैरेव रक्षितः ॥३२६॥
प्रजापुण्योदयैस्तीव्रैश्चिरात् तस्मिन् क्षयं गते ।
एकस्तत्प्रभवः पौरैः सदाचारोऽभ्यषिच्यत ॥३२७॥
तत्रापि पूर्वसंस्काराद्उत्त्रासं संदधे जनः ।
श्मशानविहिते लीलावेश्मनीव नृपास्पदे ॥३२८॥
अतिसन्तापदाज्जातः स जनाःह्लादकोऽभवत् ।
जलौघो जलदश्यामात् तापात्ययदिनादिव ॥३२९॥
लोकान्तरादिवायातं मेने धम तदा जनः ।
अभयं च परावृत्तं प्रवासाद्गृहनादिव ॥३३०॥
स वकेशे वकः श्वभ्रे वकवत्यापगां तथा ।
कृत्वा पुरं परार्द्धश्रीर्लवणोत्साभिधं व्यधात् ॥३३१॥
तत्र त्रिषष्टिवर्षाणां स त्रयोदशवासरान् ।
अभ्यवाद्यत भूपेन तेन पृथ्वीं प्रशासता ॥३३२॥